

Nervositeten hade lagt sig, då vi diskuterade en massa annat kring hur vårt sommarlov skulle se ut. Vi skulle inte längre vara småttingar i Hjällbo, utan utvecklas till ledare i den större omkretsen där det fanns fler möjligheter. Vi skulle få en respekt som inte hade funnits tidigare och bjudas med på fester runt om i Göteborg.

Vi skulle till och med bli introducerade för andra ungdomar, och gå från en i mängden till "en i längden", som Tony brukade säga. En i längden betydde att vi skulle ha en karriär, en långsiktig medverkan i den undre världen.

Vi gick på spårvagnen mot Bergsjön och under resans gång kändes allt obekant. Många brukade säga att det var förort som förort, men om man levt och vuxit upp i en, kände man av skillnaderna. Energin var annorlunda och det växte en anspänning i kroppen, en känsla av osäkerhet. Omgivningen delade samma karaktär som Hjällbo med liknande erfarenheter, men var ändå något eget. Nyanserna i grannskapet hade skapat en distinkt sfär som endast medlemmar förstod.

Jag har länge tänkt på en analogi som beskriver de små nyanserna i Göteborgs olika förorter, men har inte fått fram något. Det var en unik känsla som enbart gick att uppleva, inte förklara.

Tony hade valt att vi skulle ställa oss längst bak på spårvagnen. Han ville göra sin rutin, iaktta sin omgivning för att förutspå vad som skulle kunna hända. I sitt djupa fokus slutade han prata, vilket fick mig att stirra ut genom fönstret.

Vi började vid SKF-hållplatsen, med äldre landshövdingehus till vänster, och den gamla SKF-fabriken mitt emot. Resan tog oss igenom flera hållplatser och varje

nytt stopp ändrade skepnad. Det började med uttrycksfulla byggnader, med en livsglädje kring sig som svept in området i lättsamhet. Men efter varje tunnel vi hade åkt igenom ändrades miljön. Ju djupare i stadens baksida man kom, desto mer enfärgat och stelt blev det.

Höghus med stålbalkonger vakade över oss som en hök redo för sitt nästa offer. En kontrast mot det enformiga skapades, av balkonger och fönster som speglade hela världens kultur. Gardiner med färg och mönster, persiska mattor som luftades och rök från kaffet som bryggdes i eritreanska och etiopiska hem. Allt detta fångade mig och jag hade glömt var jag befann mig. Likheten med Hjällbo fyllde mig med glädje, men jag blev periodvis påmind om olikheterna, och föll tillbaka i en spänd och observant position.

Jag slappnade av lite när spårvagnen saktade ner vid Rymdtorget's hållplats, då förvandlades nervositeten till ett pirr i stället. Varje gång jag träffade Yunus kändes det som en film, där tiden saktade ner och varje händelse blev en cinematisk klarhet. Det kändes som att han visste exakt hur han skulle bete sig, så att mötet förskönade vardagen för iakttagaren. Han hade en magisk karisma med en djävulsk aptit.

Vi stod vid hållplatsen i några minuter innan tre ungdomar kom fram och gjorde sin rutin. Precis som i Hjällbo, när vi hade sett någon okänd som verkade känna sig för bekväm i vårt område, hetsade de oss med frågor som aldrig hade ett rätt svar. Ingen sökte bråk men ingen fruktade det heller, speciellt inte Tony. Han visste att det fanns en möjlighet att Yunus skulle dyka upp under bråket. Att imponera på honom hade alltid varit viktigt för Tony.